

[C. J. F. Sven.]

mærksom paa, at forskellige sagkyndige er blevet spurgt. Da det ikke er nærmere oplyst i Bemærkningerne, hvad Udtalelserne fra disse sagkyndige gaar ud paa, mener jeg, at det vil være en af Opgaverne for det kommende Udvalg at faa nærmere Rede paa, om det er en fuldstændig enstemmig Tilslutning, der har været, eller om der har været fremsat Betæneligheder eller Indvendinger i videre Udstrækning.

Der er endvidere i det foreliggende Lovforslag efter min personlige Mening den, jeg tør sige Anomali til Stede, at de Folk, der ikke har opfyldt Tinglysningslovens Bestemmelse om Tinglysning inden for det fastsatte Aaremaal, begunstiges i dobbelt Potens. For det første siger man: Uanset at I ikke har gjort, hvad I egentlig skulde efter Loven, forlænger vi nu jer Ret ad calendaras graecas, ud i den fjerne Fremtid, saa I faar Tid til at skaffe Orden i Sagerne. Samtidig lemper man Reglerne ved at bestemme, at for Fremtiden skal de Rettigheder, som mentes at foreligge inden Tinglysningslovens Ikrafttræden den 1. April 1927, kun godtgøres med en vis Rimelighed, medens man efter den bestaaende Tinglysningslov krævede fuldt Bevis. Man letter med andre Ord Stillingen for de paa-gældende, belønner altsaa de Folk, der har været efterladende, ved at give dem en langt lettere retslig Stilling, ved at gøre det langt lettere for dem at opfylde Lovens Bestemmelser og i Fremtiden faa en fuldt beskyttet Ret. Jeg ved ikke, om det er helt uden Betæneligheder for Lovgivningsmagten først at give nogle tilsyneladende strenge Regler for derefter at forlænge Fristerne og til syvende og sidst at ophæve Fristerne og sige, for at der yderligere kan komme lidt Pynt paa Kransekagen: I skal oven i Købet stilles gunstigere, end I vilde være stillet, hvis I havde søgt at opfylde Lovens Bestemmelser.

Det kunde maaske derfor være rimeligt at overveje, om man ikke burde gaa en noget anden Vej og lade de Folk, der ikke har opfyldt Lovens Bestemmelser, yde en vis Erstatning for det Tilfælde, at de ønsker disse gamle tinglige Rettigheder bevaret. Man har sagt, at det i Virkeligheden drejer sig om en privat Ekspropriationsbestemmelse. Det synes jeg ikke, man kan sige, men det vilde maaske i flere Retninger være gavnligt, om en Mand, som havde forsømt at opfylde Lovens Bestemmelser, og som vilde bevare de hidtil gældende Rettigheder, maatte betale en passende Erstatning til den tjenende Ejendoms Ejer. Derved vilde man maaske

ogsaa opnaa at undgaa alt for mange Kværu-lantsager. Det er nemlig et ikke ukendt Fænomen, at mange af disse Sager om Servitutter, Vejrettigheder o. lign. rejser sig af et vist Kværuleanti. For saa vidt er det jo dybt menneskeligt. Ingen vil give Afkald paa de Rettigheder, de nu engang har eller mener at have. Selv om man slet ikke har Brug for en Vejret, der maaske generer ens Nabo betydeligt, siger man: Det kunde dog være, at jeg engang i Fremtiden fik Brug for denne Ret, og derfor vil jeg virkelig bevare den. Hvis Muligheden for at bevare en saadan i og for sig i Øjeblikket uden aktuel Interesse værende Ret var betinget af, at der til den tjenende Ejendoms Ejer blev betalt et rimeligt Erstatningsbeløb, er det jo et Spørgsmaal, om vedkommende vilde være saa ivrig i Tjenesten.

Endvidere maa jeg, for saa vidt angaar Enkeltheder i Lovforslaget, sige, at det forekommer mig, at § 2 er noget urimeligt affattet, idet der i Paragraffen staar, at hvis der opstaar Tvist om, hvorvidt en Ret over en fast Ejendom uden Tinglysning er gyldig eller ikke, kan enhver af Parterne faa Sagen rejst. Efter min Mening vil der ofte overhovedet ikke være nogen Tvist. Situationen vil fremkomme paa den Maade, at jeg som Ejer af en Ejendom mener, at jeg har visse Servitutrettigheder og derfor vil gøre dem gældende, men nogen egentlig Tvist er maaske ikke opstaaet, og selv om der er Enighed, er det muligt, at den Mand, paa hvis Ejendom Retten hviler, siger: Eet er, at jeg saamænd ikke vil gøre Vrøvl, hvis du kan faa det gennemført, men noget andet er ligefrem at anerkende det. Derfor tror jeg, det er et noget uheldigt valgt Udtryk, naar der staar: „Opstaar der Tvist“. Meningen er formentlig ogsaa, at enhver, der mener at have den Slags Rettigheder, uden Hensyn til, om der foreligger Tvist eller ikke, skal have Adgang til nu paa retlig forbindelse Maade at faa fastslaaet, om han har Retten, og i bekræftende Fald faa denne tinglyst.

I Bemærkningerne er der henvist til, at naar Fristen ikke er blevet overholdt, skulde det i nogen Grad skyldes Bekostningshensyn, og det er vist heller ikke helt urigtigt; men naar der tales om Bekostningen, tror jeg ikke, det i første Række — saaledes som der i Bemærkningerne langes ud efter — er Sagføreromkostningerne, der betyder noget, men jeg tror, det er alle de Omkostninger, der forvoldes ved Landinspektører, Attester, Opmaaling og Tingsvidner, og hvad der nu kan være. Men selv-